

Παναγόπουλον καθ' υψίστερον, διὰ τὸ μέλλον, ὡς πατήρ. Εἰς ἐμὴ δὲ εἶπαι: « Δυστυχῶς, γέρον, δὲν τὸ ἐπιθυμοῦντα τοῦτο διὰ σέ, νὰ σὲ εὖρη τέτοιο ἀδικημα, ἀλλὰ τί πικρία ἐγὼ; ὁ νόμος ὁ τουρκικὸς ἀπαιτεῖ τὴν ἔγγυσην, ἐγὼ εὖρηθην δεσμευμένος, δὲν ἤξευρον τί νὰ πράξω, καὶ ἀρῶ ἐν πρώτοις ἐγνώρισα τὴν ἀδικίαν κατὰ ἑσὺ καὶ ζητῶ συγγνώμην ἐκ τῆς ἡλικίας σου καὶ τὰ λευκὰ γυνεῖά σου. »

— « Ἐοὐ, παιδί μου, λέγε μοι, ὁ γέρον ἀδικῶ, ἐσὺ ἔχεις κατηγορίαν δυνατὴν, τί ἐπραξες ἐν Ἀλμυρῷ; νὰ μοὶ εἰπῆς τὴν ἀληθειαν. »

— « Ἐγὼ, ἐφάνθη, ἡ γυναῖκά μου ἦτο ἔγκυος καὶ τὴν ἐπάγα εἰς τὸ Σπροχώρι εἰς τὸν θεῖον της καὶ θείαν της νὰ γεννήτῃ καὶ μετὰ τὴν κατάληψιν ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀλμυροῦ ὑπέστη ἀλίγας ἡμέρας ἦλθεν καὶ ἐγὼ καὶ ἐργάζομαι ἐντός τοῦ παντοπωλείου τοῦ Σανη-βέη χωρὶς νὰ ἐξέλθω ἐξῶ. »

— « Καὶ ἐάν ἐξέρχεται τί θὰ ἦτο; »

— « Ἐροδομένη. »

— « Ἄλλο; » ... « Ἄλλο; »

— « Δὲν εἰσέρχεται. »

— « Προσηγομένως ὅταν ἦτο ἑλληνικὴ τί ἐπραξες; »

— « Ἐπραξα τὰ ἐξῆς. Ὁ πατήρ μου ζῶν μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Χουσι-ἀγά Κουζόκου εἶχε σχέσεις καλὰς, ὅπως καὶ μετὰ τὸν ἴδιον. Ἀποβιβάσαντες καὶ τὸν θίον, ὑστερον ἀπὸ χρόνα εὐρήκαμεν ἕνα σενιέτι (συνάλλαγμα) τοῦ γέρον-Κουζόκου εἰς γρόσια χρωστικὸν πρὸς τὸν πατέρα μου. Ἐζητήσαμεν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ κληρονόμου καὶ ἀπειποιήθησαν νὰ πληρώσουν. Εἰσῆχθημεν εἰς τὰ δικαστήρια· ἐβλήσαμεν μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου κατεργάσαμεν χρήματα εἰς ζήνας χαίτας καὶ πιστεῖω νὰ ἴκηαι ἡ αὐτὰ καταδωρισῶ. »

Τότε ὁ Ἀντώνιος εἶπεν εἰς αὐτὰ τὰ ὁ ποῖα ὁμολογεῖς; τώρα ὤρσεις ἐν πρώτοις, ὅταν σὲ ἐρώτησα, δι' αὐτὸ ἔχεις καὶ τὸν γέρον εἰς τὸν λαμόν σου. Εἰς τὸ ἐξῆς πρόσεχε νὰ λέγῃς τὴν ἀληθειαν εἰς ὅποιον δὴ ποτε ἀρχὴν καὶ μὴ ῥοβεῖται, « Δι' ἐπεὶ τώρα, ὡς καλῶς, εἰς τὰ σπῆτα σας. »

Καὶ ἀπεχωρισθέντες τοῦτον ἀνχω-

ροῦμεν πρὸς τὸν κ. Μαρκίδου· εἰς τὴν εἰκίαν του, καὶ νὰ γευματίσωμεν καὶ μεταμεριτίσωμεν ἢ ἀναχωρήσωμεν διὰ Βῆλον. Ὁ συντάξιός μου Νικόλαος Παναγόπουλος προσηγορεύει ὅτι ὑπάγει εἰς μέρος καὶ νὰ ἐλθῆ, ἐπειδὴ ἐκ τῶν προτέρων μὲ ὑπέσχετο νὰ μοὶ τραβήξῃ τὰ σιδηροδρομικὰ ἐξοδα διὰ Βῆλον, διότι ἐγὼ δὲν τὰ εἶχα. Ἐπῆρα εἰς τὸ σπῆτα· ἐγευματίσωμεν μετὰ τὸν Ἀντώνιον, ἀνθρωπὸν καὶ ἀνεψιὸν τοῦ κ. Μαρκίδου· ἦλθε γευματισμένος καὶ ὁ Παναγόπουλος. Ἐγὼ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ σπῆτα, ὅπως ἀναπαύσω φίλον καὶ οἰκοδόμησω τὰ ἐξοδα, διότι μοὶ εἶχε περίου κακὴ ἰδέα καὶ τοῦτο ἐπραξα. Ἐπιστρέψας εἰς τὸ σπῆτα δὲν εὗρον τὸν Παναγόπουλον, ἐρωτῶ τὸν Ἀντώνιον, μοὶ εἶπεν ὅτι ἐπάρε τὰ ρουχὰ σου καὶ μετὰ ἀπεχωρισθέντες. — « Ἐμὲ, τῷ εἶπες, ποῦ μετὰ ἀρῆσαν ἰδῶ εἰς Ἀθήνας; Τί κατάλαβες ἀπὸ αὐτόν; » — « Κατάλαβα μεγίστην ἀχαριστίαν, καὶ ἐάν ὄλοι οἱ Ἀλμυριῶται εἶναι τοιοῦτοι, ἀλλομονον εἰς εὐε, πῶς ζῆτε μετὰ τοιούτους ἀνθρώπων. » Τότε εἶπον τῷ Ἀντώνι. — « Ἀντώνη, Ἀντώνη, ἐπειδὴ τοῦ ἐσπείδασα ἐκ τῶν προτέρων δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὑπάγα καὶ εἰσνομίσκα τὰ ἐξοδα. Ὅριστε, » καὶ διέβας τὰ ἐξοδα καὶ πλῆρον (εἶπον), ἐλοπόηκα μόνον διότι ἴναι νίος, καὶ δὲν ἐσορῶθη εἶσιτι ἐάν καὶ ὑπάγα καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον· μόνον φαντασιώδη πράγματα οἰεῖται καὶ μετὰ ἐβούλευσε τὴν κυλιὰ αὐτὰς τὰς ἡμέρας νὰ λέγῃ διὰ τὴν γυναῖκά του, τὰ κοριτσάκι του, τὸν μπάμπη του, τὴν οἰκογενεῖάν του καὶ τὴν σπαρμωδιῶ του 300 κοιλὰ οἷτος σπῆρον, καὶ κατὰ, καὶ ποῦ αὐτὰ; Λεπὸν, φίλε μου, ἐγὼ ἐπραξα, ὅ,τι ἡ ἀνθρωπότης ἀπαιτοῦσιν αὐτὸς ἐφάνη ἀχαριστοῦ. Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ σιδηροδρομοῦ καὶ λαμβάνω τὰ ρουχὰ μου, ἀποχωριετῶ ἐγκαρδίως τὸν Ἀντώνιον καὶ ἀκολουθῶ τὸν δρόμον. Συνατῶ φίλους καὶ ἀποχωριετῶ (καθ' ὁδόν). Φθῖνω εἰς τὸν σιδηροδρομὸν καὶ μακθῖνω ὅτι αὐτὸ τὸ ἐσπείρα δὲν ἐργάζεται μετὰ τὸν Βῆλον· εἶχεν ἰδιαιτέρην ὑπερσίαν. Ἐπιστρέφω διὰ τὴν πόλιν. Ὁ φίλος μου ὁ Νικ. Παναγόπουλος εἶχεν ἔλθῃ καὶ αὐτὸς καὶ ἐμεινεν ἰδιαιτέρως ἀπὸ ἐμένα, ἵνα μετὰ τὸν ἐνοχλήσω ἴσως. Ἐγὼ ἐξακολούθη-

τὸν δρόμον καὶ αὐτὸς μοῦ κράζει· ἔμπαρ-
 κτω· Γίνωσκ' ὅτι Ἄγαθόν ἐστιν ἅπαντῶν πρὸς
 ἐμὸν πρόσωπον· Πηγαίνω εἰς τὸ Σαρραῖον· ἄ-
 να τὸ Σιτρούλλαχ-Παριανόν, (ἀλλὰ) δὲν
 ἔβητεν αὐτὸ τὸ ἑσπέρας· Ἐξακολουθῶ τὴν
 ὁδὸν πρὸς τὸ σπίτι· Ἄπαντῶ τὸν φίλον
 τὸν Γεώργιον-Πηζιόπουλον, ὅστις καὶ με-
 τὰ ἤρπασεν· Εὐρίσκω τὸν Ἀντώνην καὶ (μέ-
 τὰ) εἰς τὸν ἑσπερῶν εἰς τὸν ἑσπερῶν εἰς
 τὸ σπίτι ἀφ' ἧς ἐφροντήσαμεν διὰ τρέμμα-
 τὰ ἐξ ἑσπέρας καὶ ἐκαθέσαμεν ἕξω εἰς τὴν
 ὁδὸν, τὸ ἐκερτίσαμεν, ἀπαξ βλέπω καὶ
 τὸν Παναγιόπουλον, ἐκαθέσει εἰς τὸ τραπέζι
 καὶ ἔφαγεν· ἐγὼ δὲ ἔπεσα καὶ ἐκοιμήθην·
 ἔπειτα λαμβάνω τὰ ρούχ' μου καὶ τρέ-
 μω εἰς τὸν οὐδὲν δρόμον διὰ Περτρούλη, ὅ-
 στε καὶ ἔγινετο, ἡ ὑγίαι μου ἐν ἐσχάτῃ
 κατὰ Εὐρίσκω τὸν Φίλιππον, ἐπιστάτην
 τοῦ Μαρτίλου, ἐρωτῶ διὰ κινεῖνα ζῶν· καὶ
 ἀποκρίνεται· οὐκ εἶναι, ἀλλὰ ἄλλον
 καὶ ἄλλοι· Τὸν ἐξήτασα ὀλίγον ψυμ-
 ατὰ καὶ νερό· Τρώων ὀλίγον ψυμὰ με-
 τὰ τὴν αἴθρα τοῦ νεροῦ τῆς Ντιβίης· Σοῦ
 Ἄριστος μεταβλήθη ἡ διὰ τὴν εἰς μου
 ἔξακολουθῶ τὸν δρόμον περὶ, ἰδῶ καὶ
 τὸν ἑσπερῶν ἰδὲν ἄλλα εἶδον δα-
 κτύλα εἰς τὴν τρέψαν καὶ ἔκοπον τὴν
 ὁδὸν· Ἐρχομαι εἰς τὸ Ἀσπιδιόπουλον
 τὸν ἑσπερῶν τὸ νερὸ ζετῶ, γαλανόν, ὡς
 ἄλλο, καὶ γαμῶ τὸ ἑσπερῶν· Φεύγω καὶ πε-
 ρὶ εἰς τὸν κήπον εὐρίσκω τέσσαρες ἡ-
 ἑσπερῶν· αἱ εἰς ἐξήπλωθον ἀπὸ τὴν κό-
 πῃ· Μὴ δ' ἔστιν νερὸ ἀπὸ τοῦ Ἀσπίδιου,
 ἑσπερῶν τὴν ἐξήτασα κατὰ καὶ μοῦ ἔ-
 κω καὶ καπνῷ· Τοῦς ἑσπερῶν
 ἔξακολουθῶ τὸν δρόμον πρὸς τὸν Ἄλ-
 λου· ἀλλὰ τὸ ποδάρχιον ἐντὶ τὴν πηγαί-
 ἑσπερῶν ὄλο· ἔπειτα καὶ ἔρχομαι εἰς Ἄλ-
 λου· ἔπειτα τὸν τρεῖς καὶ ἑσπερῶν καὶ ἔ-
 κω εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σπέρου Δικουλά
 καὶ ἑσπερῶν γὰρ τὸ τοῦ σπέρου μου,
 ἑσπερῶν ὁ Κ. Τεραδάκης· εὐρίσκεται
 ἑσπερῶν ἔλαβον τὰς δεούσας πληροφο-
 ρίας· ἐπὶ τὸν ἑσπερῶν καὶ ἑσπερῶν
 ἑσπερῶν ἐπὶ τὸ ἑσπερῶν ἐπὶ τὸν κλη-
 ρὸν καὶ ἄλλον εἰς τὸ σπίτι μου· Εὐρίσκω
 τὸν Τεραδάκη (Τεραδάκη). Μοῦ ἔ-
 κω· ἔπειτα εἰς τὸ σπίτι μου· Εὐρίσκω
 τὸν Τεραδάκη (Τεραδάκη). Μοῦ ἔ-
 κω· ἔπειτα εἰς τὸ σπίτι μου· Εὐρίσκω
 τὸν Τεραδάκη (Τεραδάκη). Μοῦ ἔ-
 κω· ἔπειτα εἰς τὸ σπίτι μου· Εὐρίσκω

νης μου, ἐν ποτήριον ὕδατος καὶ ἐν βάλιο
 χωρὶς τὰ ἐξήτασα περισσότερα, ἰδοὺ ἑσπερῶν
 καὶ τακτικαῖς τρέματ' ἐν μέλη μου, ἡ τῆς ἰ-
 σθητικῆς καὶ ἐκ τῆς κοπῆσεως· Ἄριστος ἰ-
 κομῆθην· Ἄϊον πρὸς ἑσπερῶν τοῦ ὕπνου
 πλὴν ὅταν ἔμποροσα νὰ ἐξέλθω· μετὰ ἑσπερῶν
 ἑσπερῶν μερικοὶ φίλοι κατ' ἑσπερῶν, ἑσπερῶν
 ἑσπερῶν τὴν ἑλευσίαν μου· Μετὰ μετὰ ἑσπερῶν
 ἐξήλθον εἰς τὸ Καρὰ εἶδον καὶ ἄλ-
 λους τοῦρκους καὶ χριστιανούς τινας, λέ-
 γοντας (διηγουμένου) ἐμὸς τὰς περιστερῆς
 (μου). Διαρχόμενος τὴν ἀγορὰν καὶ ἐξήτα-
 ζων τὰ τοῦ τόπου (ἰδὼν ὅτι) ἡ καταστροφὴ
 ἐξακολουθεῖ εἰς πᾶν κτίριον, πέτριαι, πα-
 ρόθηρα, πατώματα, ταβάνια, βερέλια, κἀ-
 θαι· καὶ ὅτι δάκρυα· Μετὰ μίαν ἡμέραν
 ἑσπερῶν εἰς τὸ σπίτι νὰ πρὸς νερὸ ἀπὸ τοῦ κη-
 γάδι καὶ ἀφ' οὗ εἶδον μόνον τὸν καὶ με-
 ρῆμου· (ἔρχεται καὶ αὐτὰ ἑσπερῶν μίγδην),
 ἑσπερῶν εἰς ἑσπερῶν· Τὸ δὲ εἰς τὸ κέντρον
 σπῆς μου τὸ ἑσπερῶν ὅσπερ· Φαντα-
 σθῆται τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπουσίας μου·
 Φίλοι τινες ἑσπερῶν εἰς τὴν ἑλευ-
 θερίαν μου· ἄλλα ὁ Θεὸς καὶ ἄλλο οἱ φίλοι
 καὶ ἑσπερῶν καὶ ὀδύνη· ἑσπερῶν τὰ
 μου ἑσπερῶν καὶ ἑσπερῶν (ἑσπερῶν) καὶ ἡ
 μεσοζενία ἀπὸ τοῦ Ἄλμου· (ἑσπερῶν)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ.

(Συλλογικαί προσηγορικαί φράσαι)

Διὰ τὸ ἰδῶ ὁ Ἀπόστολος ἀποδίδει εἰς
 μὲν τὸν Υἱόν, τὴν χάριν, εἰς δὲ τὸ Πατέ-
 ρα, τὴν ἀγάπην, καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἁγί-
 ον, τὴν κοινωνίαν·

Ἐπειδὴ ὁ μὲν Υἱὸς διὰ μόνον τὴν φιλαν-
 θρωπίαν καὶ χάριν αὐτοῦ ἔσωσεν ἡμᾶς· ὁ
 δὲ Πατὴρ, διὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ἄνθρω-
 πινον γένος, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς θάνατον·
 τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡ πηγὴ τῆς ἀγα-
 θότητας, ἔλθον εἰς τὸν κόσμον, συκοινωνή-
 σαι ἡμῖν μετὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ πλουτοῦ ἰ. ἰ-
 λέμι, διὰ μέτρον τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ.

Διὰ τὸ ἱερὸν ἐκρίνει ὁ Ἄνω σπῆμα
 τὰς καρδίας·

Διὰ νὰ ἀνορθώσωμεν τὴν διὰ τὴν ἡμῶν,
 τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὸν Θεόν,
 τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ σφραγῶ, ὅπου εἶναι
 ὁ μόνος ἄστυλος· ἑσπερῶν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.